

DOMOVNÍK

č. 11 – PROSINEC 2010

Dále čtete:

- Nevidomý básník vydá sbírku (str. 2)
- Interview s Marií Gilíkovou (str. 4)
- Radost a unikátní projekt (str. 5)

CITÁT MĚSÍCE: „Bůh se stal člověkem jako my, abychom se my stali jakýmsi způsobem tím, čím je on.“

Jan Pavel II., papež

Přání do nového roku zvěstuje andílek Evy Rohovské z Radosti

Klientka Radosti Eva Rohovská s návrhem charitní novoročenky.

Vánoce letos začaly v sociálně terapeutické dílně Radost v předstihu. Už v říjnu, v rámci arteterapie, malovali klienti obrázky s vánoční tematikou. Ten nejkrásnější teď ozdobí oficiální novoročenku Charity Opava.

Kluci i děvčata si dali záležet, jeden obrázek byl hezčí než druhý a každý v sobě skrýval nějaké kouzlo. Los nakonec padl na anděla, kterého namalovala sedmadvacetiletá Eva Rohovská. „Je to můj anděl strážný,“ usmívá se a je šťastná, že právě její obrázek byl vybrán. Novoročenka, to už je něco. Vždyť ji bude mít v rukou tolik lidí, kolik si sama ani neumí představit. Eva se také svěří, že právě anděly maluje ráda. Je totiž na světě sama, tak svého strážníčka opravdu potřebuje.

Evička trpí mentální retardací, přesto se vyučila švadlenou a krátkou dobu kompletovала hračky v Chráněných dílnách svatého Josefa. Ve dvaceti jí přiznali invalidní důchod

a stala se klientkou sociálně terapeutické dílny Radost, která poskytuje služby osobám se sníženou soběstačností. Tito lidé, vzhledem k svému mentálnímu postižení nemají šanci pracovat ani na chráněném trhu práce. Evička to sice v Charitě zkoušela, sama však říká, že to prostě „nedala“. „Byla jsem pořád ve stresu a bála jsem se, že to nezvládnou.“

Evinou psychikou už dávno předtím těžce otrásla smrt rodičů. Když zemřel tatínek, bylo jí dvanáct let a nakonec to byla ona, která podržela maminku: „Špatně to nesla a já také, vůbec jsem něco takového nečekala. Snažila jsem se ale být silná a pak jsem se s tím smířila. Řekla jsem mamince, že život musí

jít dál.“ Když se postupně obě se situací vyrovnaly, přišla na Evu další rána. „Praly jsme s maminkou prádlo a já jsem šla všeset ven. Když jsem se vrátila, našla jsem maminku mrtvou. Měla embolii. Byl to strašný šok. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat,“ vzpomíná dívka na poslední okamžiky s maminkou a dodává, že si z dětství pamatuje samé pohřby příbuzných.

Když začala Eva docházet do Radosti, život byl hned veselejší. Stal se z ní úplně jiný človíček, hlavně činorodý a ochotný každému pomoci. Baví ji všechny aktivity. Nejraději však tvoří drobnosti z korálků, maluje, vyšívá a čte. Letos zazářila i v mezinárodní pěvecké soutěži „Začarovaná písnička“, kterou pro lidi s handicapem uspořádal Rotary Club Opava. Zazpívala starý hit Heleny Vondráčkové Červená řeka a obsadila dvě druhá místa. V Radosti si našla kamarádky a kamarády. S Katkou a Ilonkou tvoří nerozlučné trio a ráda se pobaví i s kluky. Mezi její favority patří Radim a Michal.

Už pár měsíců žije Eva v Domě svatého Cyrila a Metoděje a zkouší, jaké to je starat se o sebe sama. „Moc se mi ve Vlastovičkách líbí a mám pocit, že mi začne nový a lepší život,“ říká s nadějí. Jen jí mrzí, že si sebou nemohla vzít své tři křečky Froda, Štístka a Ferdu, které si pojmenovala po oblíbených filmových hrdinech. Teď se však Eva Rohovská dívá raději dopředu a snaží se moc nesmutnit. Těší se na Vánoce a i když nebude mít stromeček až do stropu, jak by si přála, budou to určitě svátky v bezpečí a mezi přáteli, které už si ve Vlastovičkách stačila najít.

Slovo ředitele

Byl to dobrý rok

Přicházejí Vánoce a nedá mi neohlédnout se za rokem, který spěje ke svému konci. Přestože všude slyšíme o ekonomické krizi, troufám si říci, že to byl další úspěšný rok ve více než dvacetileté historii Charity Opava. Především mám radost z toho, že v našich chráněných dílnách byl stálý dostatek práce. Nyní, v předvánočním čase jsou jí doslova zavaleny. Pracují v nich zdravotně postižení lidé, kteří tvoří polovinu všech zaměstnanců Charity Opava. Chci proto poděkovat všem organizacím a firmám, které nám po celý rok zadávaly zakázky, a stejně tak zákazníkům, kteří si naše výrobky zakoupili. Rovněž musím vyjádřit dík a uznání všem zaměstnancům, kteří poctivě odváděli svou práci. Právě na nich leží každodenní tíha zodpovědnosti za dobré jméno Charity Opava a zvládají to se ctí a navíc se srdcem na dlani. Součástí charitní rodiny jsou i dobrovolníci z Klubu svatě Anežky, které mají můj velký obdiv a také jim patří dík za to, jak neúnavně vymýšlejí a připravují zajímavé programy a akce pro seniory. Přeji vám šťastné a požehnané Vánoce, plné radosti a rodinné pohody, a do nového roku 2011 hodně zdraví, štěstí a pracovních úspěchů.

Jan HANUŠ, ředitel

PROSINEC

Přišla i Miss Evropy

Předvánoční tvořivá dílna v Kravařích, kterou v listopadu uspořádalo mateřské centrum Charity Opava - Neškola, byla velmi úspěšná. Přišlo 150 lidí, kteří vyráběli adventní věnce, smaltované šperky, svícny, ozdoby ze slaného pečiva a zdobili perníčky. S dětmi Nikolkou a Davidkem přišla tvořit také Miss České republiky z roku 1995 a Miss Evropy Monika Židková.

PROSINEC

Ve Vávrovicích se nedaří

Wellness centrum si mnoho slibovalo od otevření masérny ve Vávrovicích, ale plány se nenaplnily. Jak přiznal vedoucí Wellness Pavel Veverka, středisko spoléhalo hlavně na polské občany, kteří do Vávrovic jezdí k lékáři i na nákupy. O masáže však zatím nemají zájem ani oni, ani Vávrovičtí.

TEMPO
OBCHODNÍ DRUŽSTVO

Zveme Vás k nákupu
v supermarketu Terno
v Opavě - Jaktari

STALO SE

• Všichni byli strážliví

V listopadu proběhla v Chráněné technické dílně ve Velkých Hošticích celoplošná kontrola na požití alkoholu. Jak se dalo předpokládat, výsledek byl u všech zaměstnanců negativní.

• Školili se o schizofrenii

Sociální pracovníci a pracovníci v sociálních službách Charity Opava se sešli v Malých Hošticích, aby splnili povinnost, kterou jim ukládá zákon o sociálních službách. Musí absolvovat předepsané školení. Školící akce nazvanou „Den sociálních služeb“ připravilo středisko Chráněného bydlení a zúčastnil se jí rovněž ředitel Jan Hanuš. V první části se účastníci dověděli vše o schizofrenii a o tom, jak s takto nemocnými osobami komunikovat. Druhou část tvořil workshop, zaměřený na stejnou problematiku. Jak uvedla vedoucí Chráněného bydlení Dagmar Sližová, téma schizofrenie bylo vybráno na přání ostatních středisek.

• Nová kruhová pec

Součástí úprav keramické dílny, které proběhly v polovině letošního roku, je také instalace nové kruhové pece. Ta proběhla v listopadu a nová pec už stojí vedle dvou komorových. Vzhledem ke stabilním zakázkám a zájmu o naše zboží během prodejních akcí jde bezesporu o dobrou investici. Zapojením všech pecí do výrobního procesu se zkrátí lhůty dodávek výrobků, což přispěje ke spokojenosti našich zákazníků.

• Arcelor Mittal v Charitě

Delegace ocelárny Arcelor Mittal Ostrava navštívila Mraveněček a Radost. Klientům přivezla mikulášskou nadílku. Více se dočtete v příštím čísle Domovníku.

KALENDÁRIUM

* V prosinci 1992 byla uspořádána sbírka a zakoupeny léky pro Somálsko.

* 16. prosince 2004 byla otevřena a pozhánána setkavárna pro duševně nemocné na Kylešovské ulici.

* V prosinci 2006 byla v rehabilitačních dílnách Charity výstava výrobků vězenkyň.

* V prosinci 2007 byli zástupci opavské Charity na odborné stáži v Berlíně.

* V prosinci 2009 vytvořili klienti sociálně terapeutické dílny Radost svůj první kalendář.

Nevidomý básník z Vlaštoviček brzy vydá svou první sbírku veršů

Jmenuje se Petr Škubal, je mu třiáctýřicet a očima vnímá pouze světlo a tmou. Žije v Domě sv. Cyrila a Metoděje ve Vlaštovičkách. Jako snad každý poeta má svůj vnitřní svět, z něhož čerpá témata pro básně, které píše už dvacet let. Jak se říká, zatím jen do šuplíčku, ale brzy mu vyjde sbírka, kterou nazval Hvězdy nad městem.

Hvězdami poseté noční nebe si ještě pamatuje. O zrak přicházel zvolna následkem genetické choroby očí. „Pocházím z vesničky Česká Bříza na Plzeňsku a až do patnácti let jsem jakž takž viděl. Prožil jsem normální dětství, vychodil jsem tam u nás osmiletku, ale jako postižený jsem musel mít i devátou třídu. Tak jsem pak chodil do školy v Praze, kde jsem se naučil Braillovo písmo,“ začíná vyprávět Petr. Na situaci, že jednoho dne nebude vidět vůbec, připraven nebyl. Tím pak bylo pro něj všechno těžší. Nic však nevzdával a ačkoli

má milující rodiče, toužil se osamostatnit. Tak se dostal v roce 1997 do Vlaštoviček, které byly přestupní stanicí do normálního života. Byt pak získal v pečovatelském domě v Žihli. „Byl to takový konec světa, bez možnosti jakéhokoli společenského života, bez pracovních příležitostí a jediným plusem bylo, že jsem si tam našel manželku Hanku,“ říká Petr. Před dvěma lety se do Vlaštoviček vrátil i se ženou, která pak pracovala v chráněné dílně. Dnes je však velmi nemocná, a protože pan Petr o ni kvůli svému handicapu nemůže

pečovat, čeká je nejspíš rozloučení. „Je mi to moc líto, jsem ale rád, že je z nejhorošího venku a budu za ní jezdit o víkendech.“

Petr Škubal bere život tak, jak přichází. Skutečnost, že nevidí, komentuje trochu s nadsázkou: „Zdravým závidím jen to, že mohou řídit auto a koukat na ženský...“ Nezasťává však, že občasné deprese tady byly a dosud jsou. Nejlepším lékem ve chvílích, kdy mu není zrovna hej, jsou procházky přírodou s věrnou fenkou labradorského retrievra, která se jmenuje Jasmina a samozřejmě psaní. „Zpočátku to byly hodně depresivní verše, ale dnes už se tomu vyhýbám. Snažím se zachytit něco pěkného a optimistického.“ S nápadem vydat Petrovi sbírku přišli loni před Vánoci zaměstnanci Domu sv. Cyrila a Metoděje. Přestože některé z jeho básní vyšly už dříve ve zdejších zpravodajích Vlaštofka, rozhodl se napsat úplně nové verše, které by měly jednotlivé prvky. A tím je právě noc. „Žádnou paralelu s tím, že jsem nevidomý, ale nehelejte, je to skutečně o nočním městě a jeho atmosféře,“ udává věci na pravou míru. S přípravou sbírky mu pomáhá sociální asistent Václav Burda, korektur se ujala Marie Hanušová. „Já píši na psacím stroji v Braillově písmě a pak Vaškovi básně předčítám a on je přepisuje,“ přibližuje Petr Škubal jak vzniká jeho debut. První výtisk bude pro mámu.

Pan ředitel chodí rád do Mraveněčku

Místo: stacionář pro děti a mládež s kombinovanými vadami Mraveněček, den: středa, hodina: devět ráno. U stolečku, obklopen zvědavými dětmi, sedí ředitel Charity Opava Jan Hanuš. Před sebou má hrnek, vystřížený z bílého výkresu, tuby s barvami a několik bramborových razítek.

Které si vybere? A jakou barvu? Daniela vzrušením ani nedýchá a doufá, že to bude její oblíbená červená. Pan ředitel si ale nakonec k jejím zklamání vybere modrou a žlutou, které se mu poněkud smíchají a kytičky, kterými svůj hrníček razítkuje, mají barvu dozelená. Přesto se výsledek Daniele líbí. Úkol je úspěšně

splněn a může začít pravidelné a oblíbené kolečko.

Všichni se sesednou do kruhu, čtou si a povídají, řeší hádanky. Dnes jsou v Mraveněčku Míša, dva Lukášové, Marek a Daniela. Tématem sezení je život ptáků. „Teta“ Jiřina Kremserová jim čte z encyklopedie a ukazuje obrázky. Poté přijde hodina pravdy.

Co si kdo zapamatoval? Jedna z otázek zní: „Jak se ptáci dorozumívají?“ Marek to vyřeší šalamounsky, když odpoví, že normálně. Jeden z Lukášů, který se vyjadřuje prostřednictvím usnadňované komunikace, si zapamatoval, že ptáci zpívají a vrískají a tato věta se také objeví na displeji elektronického diáře. Další úkol dostává zase pan ředitel, a to aby vymyslel tři otázky z toho, o čem si dnes povídají. Nálada je skvělá a Jan Hanuš přejde nenápadně od ptáků k piraňám, které má doma v akváriu. To budí velký zájem a chichotání, když přizná, že ruky by do akvárka nestrčil. Kolečko pak končí čtením Káji Maříka, čehož se opět ujme pan ředitel.

Na návštěvy za dětmi do Mraveněčku chodí Jan Hanuš pravidelně každý měsíc. Všichni už se dopředu těší, připravují mu úkoly z arteterapie a často mu s nimi i sami pomáhají. „Jsem rád, že mě zvou, takové neformální setkávání považuji za obohacující. Já osobně tady vždy načerpám spoustu energie a určitě bych rád přijal pozvání i z jiných středisek“ uzavírá ředitel Jan Hanuš.

Neškola se chystá na Tříkrálovku

Přibližně šest tisíc dárečků letos během koledování rozdali koledníci Tříkrálové sbírky. Zda se tento počet podaří příští rok překonat, se teprve uvidí. Jisté však je, že například v Neškolce se už delší dobu snaží, aby roztomilých drobnůstek vyrobili co nejvíce.

Výrobě tříkrálových dáreků byla podřízena také obě tvořivá dopoledne, která Neškola uspořádala během podzimních prázdnin. „Nedávno zde proběhl kurz drhání a tak se nám to zalíbilo, že jsme se s maminkami rozhodly připravit na tříkrálovku drhané dárky, jako náramky, přívěšky a pouzdra na klíče. Už asi měsíc je vyrábíme v Klubu maminek a teď, když mají děti volno, přizvaly jsme i školáky,“ informovala nás vedoucí Neškoly Svataava Bláhová a ukázala na rostoucí hromadu věcíček z pestrobarevných provázků a dřevěných korálků. To, co se maminky učily v kurzu, zvládla osmiletá Katka Gilíková s dětskou hravostí během několika minut. „Jedna paní mi ukázala jak se to dělá a hned jsem se to naučila, teď už dělám asi čtvrtý přívěšek,“ pochlubila se malá blondýnka,

kteřá je dcerou koordinátorky Tříkrálové sbírky Marie Gilíkové. „Já se u toho drhání skvěle odraaguji,“ svěřila se jedna z maminek Krista Kuběnová, zatímco její téměř roční dvojčátka Josífek a Toníček se batolila v herně. Paní Krista má čtyři děti a do charitního mateřského centra chodila už před lety se dvěma staršími, nejčastěji na výtvarku. „Měla jsem na Neškolu jen ty nejlepší vzpomínky. Je fajn, když se člověk dostane mezi lidi a něco nového se naučí. S dvojčaty jsem tady začala chodit už když jim bylo půl roku. Doma bych si takhle asi nemohla sednout a v klidu drhat... Však víte, jaké jsou malé děti. Tady je to v pohodě. Kluci si hrají s ostatními a jsou taky spokojení.“

Během podzimních prázdnin vyrobily maminky a děti přes stovku tříkrálových dáreků a s tím, co už předtím udělaly v Klubu maminek, jsme napočítali dvě stě čtyřicet kusů. Jak nás vedoucí Svataava Bláhová ubezpečila, je to teprve začátek. V Neškolce budou drhat ještě celý prosinec, a protože jim to jde stále lépe, koledníci určitě budou mít co rozdávat.

Klienti Chráněného bydlení mají rádi vaření

Vždy, když se po budově Charity na Kylešovské ulici začne linout vůně dobrého jídla, je to neomylné znamení, že klienti Chráněného a podporovaného bydlení pro duševně nemocné zase něco kuchtí. Vaření je bezesporu nejoblíbenější aktivitou, kterou jim toto středisko skýtá. Pod vedením mistra kuchyně Pavla Viláška podnikají každou středu výpravy do světa kulinárních zázraků, a to již šestou sezónu.

Na úplném začátku to nijak optimisticky nevypadalo. „Na první vaření přišel jediný člověk,“ vzpomíná Pavel Vilášek. Brzy však malá kuchyňka začala být těsná. Dnes zájem mnohonásobně převyšuje její kapacitu. Proto zde museli odmítnout pacienty psychiatrické léčebny, pro které bylo vaření vítaným zpestřením jejich léčby. Nicméně, jak Pavel Vilášek uvedl, brzy se situace snad změní. V době naší návštěvy tady šestičlenný tým připravoval čochovou polévku a hovězí pro provensálsku. Pavel Vilášek upřednostňuje francouzskou kuchyni. Ve Francii nějakou dobu pobýval a dosud

tam rád jezdí čerpat inspiraci. „Naši klienti hospodaří s minimálními příjmy a stravují se hodně skromně. Nemají možnost zajít si například do restaurace na nějakou specialitu, proto se snažím, aby ochutnali i jiná, než běžná jídla.“ To oceňuje pan Mirek, který na vaření dochází už rok. Přestože kdysi dělal krátce kuchaře, dnes doma vůbec nevaří. V dopoledních hodinách pracuje v charitní motivační dílně a stravuje se v jídelně. Na středu se vždy těší: „Potkávám se tady s partou fajn lidí a vždycky si uvaříme něco výjimečného, co si nemůžeme dopřát každý den. Také máme povinnos-

ti. Pomáháme Pavlovi, připravujeme stůl, pak všechno uklidíme a umyjeme nádobí i podlahy. A abych nezapomněl, musíme tady být na čas, jinak máme smůlu a nejíme,“ zdůrazňuje pan Mirek. Dochvilnost je jednou z podmínek. „Učíme klienty, aby byli zodpovědní a chodili všude včas. Je to těžké, ale když někdo přijde bez předchozí domluvy třeba o hodinu později, musím být nekompromisní.“ říká Vilášek.

Vaření si oblíbila také nerozlučná dvojice zamílovaných mladých lidí – slečna Denisa a pan Jirka. Poznali se v Chráněné dílně ve Vlastovičkách, kde slečna Denisa stále pracuje. Tři roky spolu chodí a tři roky se spolu učí vařit. Ačkoli pan Jiří hned upozorňuje, že on zde spíše dělá účetního a rozepisuje služby. To ho baví víc než kuchyňské práce. Slečna Denisu ale vaření chytlo za srdce. „Když jsem tady začala chodit, vařit jsem vůbec neuměla. Teď už pomáhám doma, obalují řízky, zkouším dělat brambory a mamka je spokojená.“

Pro lidi s duševním onemocněním je nesmírně důležité, aby měli nějakou zábavu a zároveň i povinnosti, aby se stýkali s lidmi, které mají rádi a kterým důvěřují. Tato kombinace jim dává alespoň na chvíli zapomenout na problémy a stresy, s nimiž se dennodenně potýkají.

Stane se

• Prodejní akce

Ještě tři předvánoční akce mají před sebou zaměstnanci Chráněných dílen sv. Josefa. Hned dvakrát vyjedou do Albertovce. Dostihové závodiště tam v zámecké budově pořádá prodejní výstavu našich výrobků, a to o víkendech 11. a 12. prosince a 18. a 19. prosince. Jak uvedl marketingový pracovník Pavel Šefránek, velkou radost udělalo také pozvání společnosti Arcelor Mittal Ostrava. Dílny se zúčastní předvánočního prodeje, který firma pořádá pro své zaměstnance. „Z loňska víme, že je o naše výrobky mimořádný zájem. Vedení Arcelor Mittal dokáže připravit ideální podmínky k prodeji a o naše lidi je tam vždy perfektně postaráno,“ řekl Šefránek. Zároveň vyslovil velké uznání všem zaměstnancům dílen, kteří se celoročně podílejí na úspěších během prodejních akcí – od realizačního týmu přes lidičky v dílnách až po ty, kteří jezdí na akce nabízet a prodávat zboží.

• Dárkové poukazy

Vymyslet originální vánoční dárek je mnohdy těžké. S dobrým počinem přicházejí Chráněné dílny sv. Josefa. V charitních obchodech na Kolářské 14 v Opavě a na Přemyslovců 26 v Jaktarži, si mohou zákazníci zakoupit pro své blízké dárkové poukazy, a to v jakékoli ceně.

• Semináře pro dlužníky

I v Charitě Opava se vyskytly případy, že si zaměstnanci vzali „výhodné“ půjčky, které nemohou splácet a nyní přicházejí exekuční výměry. Zástupce ředitele Tomáš Schaffartzik uvedl, že Charita se jim snaží pomoci. Brzy pro ně uspořádá semináře na toto téma.

Napsali o nás

• Děťství provázelo jenom ticho

Marie Turková před deseti lety získala práci v opavské Charitě. Kompletuje hračky v Chráněných dílnách sv. Josefa a jako jediná se domluví znakováním. „Každý handicap přináší složitější navazování kontaktů. Dnes už mám hodně přátel, většinou neslyšících a našla jsem si mezi nimi i manžela,“ říká postižená žena.

Opavský a hlúčinský deník,
12. listopadu 2010

„Ač se to nezdá, Tříkrálovka začíná už v září,“

vysvětluje koordinátorka tradiční charitní Tříkrálové sbírky Marie Gilíková

Když se Marie Gilíková stala loni v září koordinátorkou Tříkrálové sbírky, netušila, do čeho jde. Za pochodu shledávala, co všechno tato práce obnáší, a protože čas utíkal rychle, ani se prý nestačila začít bát, zda to zvládne. Tříkrálovka dopadla dobře, dokonce lépe, než ta předchozí. A to i přesto, že v každé druhé domácnosti v té době už tušili, že budou muset šetřit více než dříve.

*** Jak jste se vůbec dostala k práci koordinátorky Tříkrálové sbírky?**

Deset let jsem byla s dětmi na mateřské dovolené a když nejmladší syn nastoupil do školky, hledala jsem práci na zkrácený úvazek. Chtěla jsem být účetní a proto jsem si udělala i kurz, jenže místo nakonec nebylo a pak jsem dostala nabídku, zda bych nechtěla dělat koordinátorku Tříkrálové sbírky.

*** A chtěla?**

Byla jsem v první řadě ráda, že mám práci. Možná jsem si ji představovala trochu jinak, ale říkala jsem si, že to zkusím, že to nějak dopadne. Bude-li Bůh chtít, abych to dělala, tak to také zvládnou. Tříkrálová sbírka sice pro mě nebyla úplně cizím pojmem, protože děti chodily koledovat, ale o zákulisí jsem nic konkrétního nevěděla. Pro mě v tu chvíli bylo nejdůležitější, že mám práci na zkrácený úvazek, abych to zvládala také doma kolem dětí a domu. Manžel totiž dojíždí do práce do Ostravy, takže se doma moc neohřeje. Dnes mohu říci, že nelituji. Je to práce s lidmi a pro lidi.

*** Jak dnes, kdy chystáte už druhou sbírku, vzpomínáte na tu dobu před rokem?**

Ani moc nevzpomínám. Ale vím, že se mi ulevilo, když sbírka skončila a vědělo se, jak dopadla. Tenkrát jsem si myslela, že teď už to bude klidnější. Ale ve skutečnosti zase začínám znovu od nuly. Zrovna teď chodím po školách a hledám nové koledníky. Hodně vyřizování mám také na úřadech – a je to dost zdoluhavé. To se jen zdá, že si něco domluvíme, někam zajdu a je hotovo. Dost se mi do práce promítá i volby. Zvláště na vesnicích musím spolupracovat s kněžími, školami a se starosty obcí. Teď jsou na obecních úřadech noví lidé, kteří se sami obeznamují s novými povinnostmi, a do toho přijdou já a agituji s Tříkrálovkou. Ale nestěžuji si, většinou jsou ke mně všichni vstřícní. Hodně lidí si uvědomuje, jak je sbírka důležitá.

*** Hledáte koledníky. Je jich skutečně tak málo?**

Pravda je, že už to není jen p r o - b l é m

Opavy. Ve městě se tradice až tak moc nedodrží. Dávám výzvy do kostelů, do novin a jak jsem říkala, chodím do škol. Výbornou spolupráci máme s Církvní školou v Jaktarži a se Základní školou Ilji Hurníka. Letos se mi zatím podařilo navázat dobrý kontakt se Základní školou na Šrámkově ulici, kde utvoří dvě skupinky. Sám od sebe se ale nikdo nehlásí. Každoročně koledníků ubývá, prostě odrostou a už to pro ně není asi zajímavé. O menší děti, které by třeba rády šly, zase mají rodiče strach. Ještě těžší je najít vedoucí skupin. Takže se obávám, že stejně jako v minulých letech, v některých částech Opavy opět nebude nikdo chodit. To mě mrzí, protože lidé o sbírce vědí a čekají. Letos jsem měla hodně telefonátů s dotazy proč nikdo nepřišel. Ovšem dnes je fuška najít mladé na koledování i v některých vesnicích. Vůbec se to nedaří například ve Svobodných Heřmanicích, v Životicích, v Brumovicích a v Mladecku. Tam se zatím nedala dohromady ani

jediná skupinka, a to ani po jednání s faráři a starosty.

*** A kde jsou neaktivnější?**

Všude, kde se do Tříkrálové sbírky zapojí, jsou především dobří lidé, kteří si uvědomují její význam. Nelze vložně říci, že je někdo aktivnější a někdo méně. Je pochopitelné, že v malé vesničce nedají dohromady tolik skupin jako ve velké obci, a není to proto, že jsou málo aktivní. Ale pokud mám jmenovat místa, kde si opravdu nemusím dělat sebemenší starosti o přípravu a průběh sbírky, tak bezkonkurenčně vedou Stěbořice, Slavkov, Malé i Velké Hoštice, Hněvošice a Hradec nad Moravicí.

*** A vy sama půjdete koledovat?**

Byla jsem i letos a půjdu zase. V pátek 7. ledna budu koledovat společně s Církvní školou, která dala dohromady devět skupin, v sobotu 8. ledna půjdu se scholami a se skauty a

pak ještě v neděli na přání mých dětí, které jsou koledováním zatím nadšeny, projdeme Kylešovice, kde bydlím.

*** Zapojujete rodinku také do dalších příprav Tříkrálové sbírky?**

Daří se mi to jen u dcery Katky, která vyráběla dárečky v Neškole a ve skautu. Moc ji to bavilo.

*** Už jsme naznačili, že Tříkrálová sbírka není záležitostí jedné noci, během kterých se koná...**

Prakticky od září do konce února jsem v jednom kole. Začínám tím, že sháním dárečky, které pak koledníci rozdávají v rodinách. Za tímto účelem oslovuji školy, školky, dobrovolníky a vězňiči. Všechno musí klapnout, takže už teď musím zajistit všechno kolem Tříkrálového průvodu. V tom nejsem sama, protože na této akci pracujeme společně se Slezským divadlem a panem děka-

nem Cieslarem. Je třeba obstarat bubeníky, zvukaře, herce, koně a svatou rodinu. Příprava průvodu se neobejde bez různých povolení, což vyžaduje také jednání na magistrátu, policii a v dopravním podniku. Jsem v kontaktu s jednanasedmdesáti obcemi, pro které je nutno zajistit vše potřebné ke koledování, jako křídý, cukry a kadidlo. Do toho schůzky s koordinátory ostatních Charit na diecézi v Ostravě. Po celou dobu se snažím sehnat nové koledníky, v prosinci se balí veškeré věci pro sbírku a vše se musí dostat včas do obcí. Tříkrálovka, to jsou i další doprovodné akce, jako bruslení, kino, vyhodnocení sbírky a organizace Jiřinkového bálu – a to vše musím zajistit.

*** Jiřinkový bál si ale lidé s Tříkrálovou sbírkou moc nespojovali...**

Zřejmě proto, že byl letos poprvé. Dříve se pravidelně pořádal společenský ples jako poděkování dospělým koledníkům. A stejný účel má i Jiřinkový bál. Jen se prostě nekoná v plesové sezóně. Vzhledem k tomu, že se vydařil a byly na něj dobré ohlasy, bude se konat i příští rok. Mimochodem, uskuteční se 17. září 2011 opět v Oticích. Zajištěna je už i kapela.

*** A abychom nezapomněli, na co bude určen výtěžek příští sbírky?**

Je dobře, že se ptáte. Vždy, když předstupuji před lidmi, které žádám o spolupráci, vysvětluji komu vlastně účastí na sbírce a svým finančním příspěvkem pomáhají a co všechno jsme mohli pořídit. Již pár let pomáhá vybraná částka zkvalitňovat služby seniorům a nemocným v charitní péči. Loni se zakoupil automobil pro pečovatelskou službu, zdravotnický materiál, kompenzační pomůcky a nějaké peníze jsme zaslali také na pomoc Haiti, kde bylo ničivé zemětřesení. Rovněž příští sbírka je určena Sekci služeb seniorům a zdravotnických zařízení.

*** Děkujeme za rozhovor**

MARIE GILÍKOVÁ

NAROZENÁ: 26. 5. 1971
BYDLIŠTĚ: Opava - Kylešovice
RODINA: manžel Jiří, děti Marek (11), Kateřina (8), Pavel (5)
STUDIUM: SHŠ Opava
ZÁLIBY: práce s dětmi kolem domu, cestování

Vielen Dank und alles Gute, Herr Kutscher!

Není to tak dávno, co bratři Gilbert a Elmar Kutscherovi navštívili Charitu Opava. Přivezli z Německa darem pomůcky pro seniory a nemocné. V pondělí 1. listopadu brzy ráno zavonil vedoucí Charitní ošetrovatelské služby Brigittě Pohanělové telefon a do ucha jí nečekané zahlaholila zvučná bavorská němčina.

„Grüss Gott,“ hlásil se Elmar Kutscher, který stál v Jaktarí před zamčenou bránou Charity. Na svátek Všech svatých bylo totiž volno. Neúnavný a nesmírně vitální penzista z německého Augsburgu se

opět vydal na misi dobré vůle a solidarity do staré vlasti. Podniká je už dlouho, coby bývalý zaměstnanec zdravotní pojišťovny má kontakty v domech pro seniory a odtud získává vyřazené pomůcky,

které vozí do Čech. „Ty věci jsou kvalitní a plně funkční, mají třeba jen poškrábaný lak. Kdybychom je museli koupit, určitě by částka překročila sto tisíc,“ uvedla Brigitta Pohanělová. Elmar Kutscher, který je mimochodem velký sympáťák, tentokrát přijel sám. „Byla to rychlá akce. Dostal jsem avízo, že mohu pomůcky odebrat. Tak jsem prostě sedl do auta, vyzvedl je a přibalil ještě oblečení a hračky pro jeden dětský domov u Plzně a jsem tady,“ řekl s úsměvem. Pomůcky nakonec složil v budově na Kylešovské ulici a jako pravý gentleman nedopustil, aby mu přitom některá ze sester pomohla. Bylo vidět, že je v kondici, schody nahoru a dolů zdolal několikrát a bez zadýchání, než vynesl celý náklad – elektrickou polohovací postel, dva invalidní vozíčky, chodítka, elektrické polohovací sedátko do vany a několik velkých balení

plen. Z darů měla obrovskou radost také vedoucí Sekce pomoci seniorům a zdravotnických zařízení Petra Thiemlová. Uvítala především sedátko do vany, které výrazně usnadní práci pečovatelkám a dodala, že alespoň jedno chodítko určitě dostane Denní stacionář pro seniory. Panu Kutscherovi pak předala jako malou pozornost knihu „20 zastavení v Charitě Opava“ a jeden výtisk příloha i pro bratra.

Rané dětství prožil Elmar Kutscher s bratrem Gilbertem v Bílovci. V roce 1946 byla rodina vysídlena do Německa. Oba bratři prožili pěkný život a starými křivdami se nikdy nezabývali. Naopak, jakmile se situace uvolnila, začali pomáhat, a to naprosto nezištně. Obzvláště cenná je pak angažovanost Elmara Kutschera v sociální sféře, protože tato oblast je u nás dosud spíše odstrkovaným dítětem.

Radost se účastní unikátního projektu

Ačkoli název projektu „Rozvoj kompetencí učitelů speciálních škol a jejich žáků“, spolufinancovaného Evropskou unií, toho člověku mnoho nenapoví, jedná se o unikátní záležitost, která spočívá ve využívání různých terapeutických metod ve školách a zařízeních pro žáky se speciálními vzdělávacími potřebami.

Projekt probíhá v Základní škole na ulici Slezského odboje v Opavě pod vedením hlavní manažerky učitelky Ivany Radkové a Charita Opava je jedním z partnerů. Mentálně postižení klienti sociálně terapeutické dílny Radost mohli díky projektu absolvovat kurz bubnování pod vedením Ivo Samiece, jehož bubenický orchestr Boris si za sedm let trvání vydobyl obrovské renomé nejen v Opavě, ale téměř v celé republice. Bubnoval i Václavu Klausovi. „S bubnováním jsme to zkusili na zvláštní škole, kde jsou hlavně děti ze sociálně znevýhodněných rodin. Naším cílem bylo tlumit agresivitu a zároveň zvýšit jejich koncentrovanost na výuku, což se podařilo. Učitelky si chválily, že si děti vybily přebytečnou energii bubnováním a pak se lépe soustředily v hodinách,“ vysvětluje pětaticetiletý Samiec smysl projektu, který se začal formovat v roce 2007 a měl štěstí, že se na něj našly peníze. S mentálně postiženými Ivo Samiec dosud

nepracoval, a proto jej překvapila především spontánnost klientů a jejich nadšení pro výuku. „Vzalo mě za srdce, jak jsou přátelští. Když jsem šel do Radosti podruhé, všichni už na mě zdaleka mávali a bylo vidět, že už se na bubnování a snad i na mne těší.“ Úkolem opavské bubenické jedničky nebyla jen výuka, která měla stejný cíl, jako u školních dětí – tlumení agresivity, lepší soustředěnost a zdokonalení motoriky. „Vytvářím také know how, podle kterého budou s klienty v terapii pokračovat samy pracovnice dílny,“ dodal. Po novém roce budou mít v Radosti už i své vlastní nástroje, a to rovněž zásluhou projektu. „Pan Ivoš, na to, že neměl s mentálně postiženými žádné zkušenosti, to zvládl na výbornou, klienti jej milují a bubnování má na ně dobrý vliv,“ řekla na závěr vedoucí Radosti Lucie Lichá a uvedla, že kurzem bubnování nekončí charitní participace na projektu. V této chvíli pokračuje canisterapií.

Co fotografie – to nějaký zajímavý příběh

Je možné, aby si člověk, který nevidí, mohl odnést z výstavy fotografií nějaký zážitek? Jen málokdo si to dokáže představit. Vždyť fotka není věc, kterou si lze ohmatat. A přesto, nevidomí by na toto téma mohli dlouze polemizovat.

Ve čtvrtek 18. listopadu se uskutčnila slavnostní vernisáž výstavy nejlepších fotografií čtvrtého ročníku fotosoutěže „Můj svět“. Pro zaměstnance a dobrovolníky Charit z celé České republiky ji pořádá Charita Opava. Letos poprvé se vernisáž nekonala přímo v Charitě v Jaktarí, ale v prostorách Minoritského kláštera, kde budou fotografie přístupny až do konce roku. „Jak se ukázalo, bylo to dobré rozhodnutí. Vernisáž se setkala s nebyvalým zájmem veřejnosti, a o to nám šlo. Většina fotografií dokumentuje život handicapovaných či sociálně vykořeněných lidí a všechny mají silný lidský náboj,“ uvedl jeden z organizátorů fotosoutěže Václav Burda, který má radost, že počet soutěžních fotografií i jejich kvalita rok od roku stoupá. Letos bylo přihláшено 247 snímků nebylo vůbec jednoduché vybrat šest nejlepších. Vernisáž přilákala také skupinku

nevidomých obyvatel Domu sv. Cyrila a Metoděje. Jak tuto událost vnímal jeden z nich, padesátiletý Petr Vrána? „Sice nevidíme, ale řekl bych, že všichni máme mimořádný cit pro atmosféru a ta byla úžasná. Našíma očima byli zaměstnanci domu a praktikantky prvního ročníku Vyšší odborné školy Caritas z Olomouce. Každou fotografii nám děvčata převyšprávěla jako příběh, takže to bylo opravdu vzrušující a možná si z výstavy odnášíme víc, než lidé, kteří ji shlédli na vlastní oči. Nádherné bylo také pěvecké vystoupení sboristky opavské opery Martiny Stoklasové,“ podělil se o své dojmy Petr Vrána. Výstava jednadvaceti velkoformátových fotografií v prostorách Minoritského kláštera na Masarykově ulici v Opavě potrvá do konce roku. Poté se přestěhuje do opavského supermarketu Tesco a během následujícího roku bude putovat po celé republice.

••• Inzerce Charity

Poděkování

Dovolte, abychom srdečně poděkovali všem za celoroční a předvánoční zakázky a za nákupy našich výrobků na eshopu. Chráněná dílna ve Vlastovičkách zaměstnává těžce zdravotně postižené osoby a možnost pracovat jim dodává pocit vlastní důstojnosti. Děkujeme a přejeme šťastné vánoce a úspěšný rok 2011.

Marie BENNKOVÁ,
CHD Vlastovičky

Chci poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě vernisáže výstavy fotografií Můj svět, zejména pak zaměstnankyním Denního stacionáře pro seniory v čele s Janou Řehulkovou za přípravu skvělého občerstvení, které se jim opravdu povedlo, Pavlu Kosakoví za technickou podporu a velké poděkování patří Martině Stoklasové za skvostné pěvecké vystoupení.

Václav BURDA

Tímto bych ráda poděkovala svým milým kolegyním ze Sekce sociální pomoci – Lucce, Romaně, Veronice a oběma dobrovolnicím Pavle a Veronice za celoroční výborně odvedenou práci a rovněž za spolupráci a sehraný tým. Také chci poděkovat Katarině Durkáčové za podporu a pomoc v mé nové funkci.

Radka

••• Společenská kronika

Blahopřejeme

* Narozeniny v prosinci

Hodně lásky, hodně zdraví, ať vás život neunaví. Ať šampaňské proudem teče, ať vám štěstí neutěče. V prosinci oslaví své narozeniny zaměstnanci **Václav BURDA, Kateřina DEHNEROVÁ, Šárka GLABAZŇOVÁ, Blanka KONKOLOVÁ, Michaela MAREŠOVÁ, Radka MATYÁŠKOVÁ, Hana MELAROVÁ, Jiří PIKA, Eva POSPĚCHOVÁ, Marie RYCHTOVÁ, Lenka SEIBERTOVIČOVÁ a Dana VÝTISKOVÁ.** Srdečně blahopřejeme!

Redakce

* Dne 21. prosince oslaví kulaté 30. narozeniny naše milá vedoucí a kolegyně **Radka MATYÁŠKOVÁ.** Dnes mezi námi jsi třicátý rok, do světa moudrých jsi právě udělala první krok. Přejeme Ti mnoho šťastných dnů, mnoho splněných přání, nechť máš spousty krásných snů a radost tě před smutkem chrání. Vše nej Ti přejí

Romana, Lucka, Veronika a Veronika s Pavlou

* Přestože venku chumelí, v chráněnkách vládne veselí. Narozeniny mají dvě ženy milé, ať jsou stále zdravé, šťastné a čilé! Kolegyním **Haně MELAROVÉ a Michaele MAREŠOVÉ,** kterým bude v prosinci zase o rok víc, všechno nejlepší ze srdíčka přejí

zaměstnanci Chráněné dílny sv. Josefa

Přání do nového roku

Děkuji všem zaměstnancům Sekce služeb seniorům a zdravotnických zařízení za skvělou práci a přeji všem požeňnané Vánoce a šťastný rok 2011, plný radosti, úspěchů a splněných přání! Jsem na Vás hrdá.

Petra THIEMLOVÁ

Naším milým čtenářům přejeme šťastné a klidné Vánoce a do nového roku 2011 hodně zdraví, štěstí, pracovních úspěchů a rodinné pohody.

Redakce

••• Listárna Domovníka

Vážení,

moje manželka paní Marcela Jedličková byla po propuštění ze Slezské nemocnice Opava od 11. 9. do 23. 10. 2010 v domácím léčení. V žádném případě jsme nechtěli, aby své poslední dny a týdny trávila v nemocnici, takže jsme se zabývali otázkou, jak zabezpečit vzhledem k závažnosti jejího onemocnění potřebnou péči. Na základě doporučení přátel jsme využili služeb Vaší hospicové péče Pokojný přístav. Nikdy jsme podobnou situaci neřešili a byli jsme velice příjemně překvapeni vysokou odbornou a lidskou úrovní služeb poskytovaných

Vašimi pracovníci. Kdo nezažil okamžiky absolutní bezmocnosti, kdy je doma sám s nemocným člověkem a není schopen se rychle a správně rozhodnout, jak svému nejbližšímu člověku pomoci v jeho bolesti a trápení, ten nemůže dostatečně zhodnotit rychlou, účinnou a láskyplnou pomoc sestřiček v kteroukoli den či noční hodinu.

Velmi rádi bychom vyzvedli přístup „naší“ sestřičky paní Hany Komárkové, která prováděla pravidelné ranní návštěvy u nás doma. Její přístup byl velmi profesionální a zároveň neuvěřitelně osobní, přátelský až rodinný a její přítomnost a podpora nás

rodinné příslušníky, ale hlavně nemocnou manželku vždy moc zklidnila.

Byla ochotna kdykoli přijet i nad rámec svých služeb, což jsme ocenili hlavně v ranních hodinách dne 23. 10. 2010, kdy manželka zemřela. Paní Hanka na základě zprávy o úmrtí neprodleně přijela a pomohla nám zabezpečit všechny potřebné záležitosti.

Přijměte, prosím, ještě jednou velké poděkování za účinnou pomoc naší rodině. Byli a jste pro nás opravdovým Pokojným přístavem!!! S přátelským pozdravem

Ing. Václav JEDLIČKA

Pište nám!

Listárna zpravodaje Domovník je určena vašim názorům, připomínkám a postřehům. Své příspěvky pošlete na adresu ivana.harazimova@centrum.cz. Těšíme se na ně!

••• Info servis

Informujeme

• Hledáme koledníky

Tříkrálová sbírka 2011 se blíží. Hlavní roli v ní opět zaujmou koledníci, kteří budou ve skupinách chodit od domu k domu s radostnou zprávou o narození Ježíše Krista, rozdávát dárečky a prosit o příspěvek do zapečetěných kasiček. Zatímco na vesnicích není o koledníky nouze, v Opavě je situace trochu jiná. Charita Opava proto hledá děti, které by chtěly koledovat ve městě. Potřební jsou rovněž vedoucí skupinek, kteří musí být starší 15 let. Koledníci ani vedoucí nemusí být z Opavy. Máte-li zájem, přihlaste se do 15. prosince koordinátorce Marii Gilíkové na telefon 604 175 518 nebo e-mailem na adresu gilikova@charitaopava.cz.

• Poradenství obětem

Občanská poradna Charity Opava byla vybrána do projektu Asociace občanských poraden Criminal Justice – specializované komplexní poradenství obětem trestných činů. Záměrem projektu je vytvořit síť služeb „první pomoci“ obětem trestných činů a jejich blízkým tak, aby se poškozeným mohlo dostat rychlé právní a psychosociální podpory. Na základě toho budou již v lednu 2011 dvě poradkyně v dané problematice odborně proškoleny.

• Levnější plyn

Ředitel Charity Opava Jan Hanuš se v listopadu zúčastnil elektronické aukce na nákup plynu, kterou uspořádala Diecéze ostravsko-opavská. Podarilo se získat dodavatele, který prodá plyn o 23 procent levněji než letos, čímž diecéze ušetří 1,5 milionu korun. Úspora, která se týká i Charity Opava, je podle Jana Hanuše významná. Ředitel uvedl, že je připraven ušetřené peníze investovat do klientů a zaměstnanců, o které má hlavní starost.

Nepropásněte

• Mše za Charitu Opava

Mše sv. za Charitu Opava jsou slouženy pravidelně každý čtvrtek v 7 hodin v kostele sv. Petra a Pavla v Jaktáři. Zveme vás ke společné modlitbě za klienty i pracovníky a dobré dílo Charity Opava.